

1965 YATIRIMCI

İgin

DÜŞÜN VE SANAT

OCAK-ŞUBAT/96

ağın

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

Sahibi
Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği Adına
Dr. VÂKİF ÖZKUL

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
MUAMMER NİKSARLI

Yazı Kurulu
Doç.Dr.Kriton DİNÇMEN
Nihat ASYALI
Dr.Vâkıf ÖZKUL
Nihat İSPİR
Zafer GENÇAYDIN
Gülay BAYTAŞ
Altan İLTER
İsmail BEYDEMİR

Teknik Yönetmen
Taner BERİKMAN

Yazışma Adresi:
Necatibey Cad.Uysal Apt. No: 20/16
Tel: 230 11 54 06430-ANKARA

PTT 101843 no.lu Çek Hesabı

Gönderilen yazılar yayımlansın
yayımlanmasın iade edilmez
ve telif ücreti ödenmez.
Bu dergide yayımlanan yazılardaki
fikirler yazarlarına aittir.

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi Ankara
Valiliğinin 12.9.1991 gün ve 8202 sayılı
yazıları ile ayda bir çıkar.

Yıl: 5 Sayı: 53-54
OCAK-ŞUBAT 1996

Dizgi: İlker B. Artıran - 230 84 71
Baskı: Mine Ofset Ltd. Şti. - 417 34 75

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi muhabirleri:
İsmail BEYDEMİR : Malatya - Ağın
İ.Cengiz YÜCEL : İzmir
Kapak : Prof.Dr.Rasim ADASAL

SAYFA

İÇİNDEKİLER

3	1996'ya Girerken	<i>Dr.Vâkıf ÖZKUL</i>
4	Kılcı Rıza Destanı	<i>Zeki HAFIZOĞULLARI</i>
12	Ölüm Ona Hiç Yakışmadı	<i>Ali YILMAZ</i>
14	Anahtar Bilgi	<i>Nuri ONAT</i>
17	Sevgili Mehmetçiğime	<i>Memduh SOYLU</i>
18	Ağın'ın Yetiştirdikleri	<i>Ahmet KARAHAN</i>
19	Askerliğe Hasret	<i>Halit HOCAOĞLU</i>
20	Keçileri Kim Çalmış	<i>M.Cavit ALPASLAN</i>
22	Usanç	<i>Çeviri: Necip BAYTAŞ</i>
23	Sevgili Hocam Rasim ADASAL	<i>Dr.Vâkıf ÖZKUL</i>
28	Sakallı Dayım	<i>Hüsnü AYDOĞMUŞ</i>
31	Haberler	

1996 YA GİRERKEN

Dr.Vâkıf ÖZKUL

21.yüzyıla dört kala görünen "manzaray-i umumiye" bir bakalım:

Bosna'da ağlayan, kan gölünde boğulan, yavrusunun ardından gözyaşı döken bacım, kardeşim. İğrenç Sırp'ının koynundaki soluyuşundan utanan, hıçkıran analar. Rus acımasızlığı ile kırılan Çeçenler. İnsan sevgisi gelişmemiş (böyle yaratıklarda doğa ve hayvan sevgisi de yoktur) PKK'nın kahpe kurşunlarıyla sönmüş ocaklarda yaşamaya çalışan çaresiz insanlar. Delik cebinden su gibi akıp giden paraya hasret vatandaş. Nerede, ne zaman ve nasıl harcayacağını bilemeyen para babaları, rantcılar, soyguncular ve bunların bürokrasideki ortakları. Omuzlarımıza basarak yükselen politikacılar.

Hepinize merhaba!

Tevfik Fikret'in "dudu muannit" ortamından ümit ağacının yeşil dalına uzandı elim ve kalemim size de merhaba dedi sevgili okuyucular. Yine Amerikan özdeyişini tekrarlıyorum "Her şey değişebilir, dün asla". Öyleyse değiştiremiyeceğimiz dünleri bırakıp geleceği değiştirmeye çalışalım. 15-25 yaşlarındaki körpe beyinleri yıkayıp eline silah veren yaratıklara dur diyelim, sayıları bilmem kaç varan faili meçhul cinayetlere dur diyelim bu cinayetleri işleyen yaratıkları bulup hesabını soralım. Pusuda bekleyenleri, kendi kazdıkları kuyulara gömelim ki aydınlıklar bizim olsun.

Ama nasıl? Onlara insan olmayı öğreterek. Yoksa, gümrük birliği, Avrupa birliği v.s. gibi siyasal ve ekonomik sınırları kaldırmak hiçbir dönemde yeterli olmayacaktır. Bunu unutmayalım. 1996'ya girerken çaresizlikleri yorgan yapıp uyumayalım artık.

Dün seçimden çıktık. Bugün başımıza getirdiğimiz aymazlar, kişisel hırsları uğruna seçim çığlıkları atıp, halkımızın politika arenasından silip yokettiği çağdışı düşünce artıkları ile görüşmeler yapıyorlar.

Delik ceplerimizi dikecek iğne iplikçiler bulanlara, çıkarlarını düşünenlere değil, birgün ülkemizi ve insanlarımızı esenliğe ulaştıracak yöneticileri seçeceğimize, ben mutlaka inanıyorum.

KILCI RİZA DESTANI

Zeki HAFIZOĞULLARI

Suna'ya

Yüce dağlar olmasaydı çiçekleri solmasaydı

Ölüm Allahın Emri de şu ayrılık olmasaydı

Bir sonbahar günü

Gece zifiri karanlık

Gök gürültüsü

ve şimşekler

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur

Soğuk alabildiğine suratını dalıyor insanın

Orta yaşlı hafif göbekli bir adam

Önünde deri yüklü bir eşek

Arkasında iri bir kaç köpek

Yemen türküsünü mırıldanarak

Bozkır kadar kısır rızkının peşinde

Koyulmuş Divriği yollarına

Bu Kılci Riza'dır

Yaşı kaçtı

Bilmezdi ne zaman doğduğunu

Zaten o kadar önemli de değildi

Yaşayıp gidiyordu

Sormuştu bir kere

Anası

"seferberlikti

herkes askere gitmişti

bağ bozuluyordu" demişti

Yemene gitmiş babası

ve bir daha dönmemiş

Olmuş dede yetimi

Geçim derdi

Anası da evlenmiş

Kalmış kimsesiz

Kırgın değildi

"Yazgıdır" derdi

ve dalar giderdi

derinlere gözleri

Çocukluğudur Kurtuluş savaşı
Savaş başlamamıştır çocukları
Yaşıtları bir bir ölüp gitmiş
Çiçek bozuğu kalmış suratında
o günlerden

Uzaktadır cepheler
Kimse Dumlupınarı
Sakaryayı bilmez
Arada bir şehit haberleri gelir
Ölümü kanıksamıştır herkes
Savaş orada yokluktur
Çoban durmuştur boğazı tokluğuna
Haber bile yoktur geçen yıllardan
Hayalleriyle bölüşür yalnızlığını
Alıç ağaçları olmuştur dostları

Sonunda bir kahramanlık destanı yazılmış
Halkın vicdanının sesi Cumhuriyet ilan edilmiştir
"Egemenlik kayıtsız şartsız milletindir"
Pek yazık oralarda savaştan kimse dönmemiş
Elinden iş gelen kişiler hep kırılıp gitmiş
Zorunludur istemiş bir zanaatı olsun
Bir yerde bir işe yarasın
O günler "Ahali Mübadelesi" vardır
Bir ermeniden giderayak dericilik öğrenmiş
hemen ardından semercilik
ve ayakkabıcılık
Bu yüzden ismi "Kılıcı" kalmış

Hayatı boyunca
hiç unutmadı o ermeniye
Hep derinden minnet duyardı
Tanrıya şükrederdi
Savsamazdı cumaları
Bildiğince tutardı orucu
Nedense hiç sevmedi imamı
Bektaşîye hayrandı

Yalnız kaldığı zamanlarda
Yunus'u mırıldanırdı

Artık delikanlılık çağındadır
Hummalı bir çalışma başlamıştır
yurdun her bir yerinde

Devrimler yapılmaktadır
Atatürk Başöğretmendir
İmza atmasını o zaman öğrenmiştir
O zaman anlamıştır yurttaş olduğunu
Teninde candır Atatürk

Bir gün "zamanın geldi" derler
Köyünden bir kızla evlendirirler
Bir iken iki olmuştur artık
Ekmek kazanmak zordur
Kuraklık vardır
Toprak küsmüştür
Ancak döl verimlidir
Birden üç çocuk sarıverir çevresini
Karısı bir dördüncüye gebedir
Askerlik de gelip çatmıştır
Parasız pulsuz
öyle yüzüstü bırakır ailesini
Tuzlaya gidecektir
Yol namına bir şey yoktur
Katırcılarla Trabzon'a gidilirmiş
ve oradan gemiyle İstanbul'a
Dört yıl sürmüş askerlik
Mektuplarını hep başkaları yazmış
Hiç açıklayamamış sevgisini
Sevgi bazan özlem olmuş türkülerde yankılanmış
Bazan bir ayıp gibi yüreğine yığılmış kalmış
Ondan olacak gülme kaybolmuştu suratında
Sevgi sözlerinde yoktu
sadece gözlerindeydi

1935 yılıdır
Çok çile çekilmiştir ülkede
Ama emekler boşa çıkmamıştır
Coşkulu marşlar söylenmektedir sokaklarda
"On yılda onbeş milyon genç yetiştirdik her yaşta"
Bu o yetişen gençlerden biridir
Ancak yoksullukla boğuşmaktadır
Hükümet bir de yol vergisi koymuştur
Ya beş çocuğun olur kurtulursun
ya da yol vergisi verirsin
Hastalık alabildiğine çoktur
Çocuklar kırılır gider
Kimse aldurmaz anaların gözyaşına
Önemli olan vergiden kurtulmaktır
Sonunda beşi dolduran bir çocuğu kalmış
Artık rahattır
Kars'a gönderilme korkusu kalkmıştır (*)

Ama rahat yüzü görmek var mı
Bu kez Hitler Polonyaya girmiştir

Savaş rüzgarları esmektedir
Asker perişandır

Her şey karneye bağlanmıştır kentlerde
Köylerde toprak verimsizdir
Kıtlık vardır
Gene vakitsiz ölümler başlamıştır
Verem uluorta kol gezmektedir
"Hazır ol emri" de verilmiştir
Herkes çağrılmayı beklemektedir
Savaş uzun sürmüş
Ama kimse çağrılmamış askere
Yemenler bir daha yaşanmamış
Çok severdi İsmet Paşayı
Yetim bırakmamıştı çocukları
Kapanmamıştı okullar

Hep bir dileği olmuştur
Çocukları okusun istiyordu
"Okusunlar memur olsunlar " diyordu

* O yıllarda o yörelerde yol vergisi vermeyen veya veremeyen vergi mükellefleri yol yapımında çalıştırılmak üzere Kars'a gönderilirmiş.

Memur olmak ona göre bir kurtuluştur
Farkında bile değildi büyük göçü başlattığının
"Elbette bir gün mutlaka geri dönecekler" diyordu
ve onları gözlerinde beliren bir damla yaşla uğurluyordu
Düşleri gerçek olmuştu
Memur oldular çocuklar
Dağıldılar dört bir yana
Ama bir daha geri dönmediler
Çocukluktan kalan anılarla birlikte
kentlerin varoluşlarında kaybolup gittiler

Bir Rus korkusu sarmıştı memleketi
Moskof bu kez Boğazları istiyormuş
Batıdan demokrasi rüzgarları esmektedir
Üstelik Amerikan yardımı iştah kabartmaktadır
Yapılacak tek şey acilen demokrasiye geçmektir
Zaten böyle yaptılar
Halk Partisinden ayrılanlar
belki başlangıçta danışıklı dövüş
Demokrat Partiyi kurdular
1946 yılında açık oy gizli tasnif seçim yapılmıştı
Hafızasından hiç silinmemişti jandarma dayacağı
Meydanlarda dövülmüşü insanlar
Bu hiç hoşuna gitmemişti
ve çaresiz kabullenmişti

O yıllar sıkıntılı yıllardır
Vereme yakalanmıştı oğlu
Penisilin henüz yaygın değildir
Elden hiç bir şey gelmez
Ölüm erken gelmiştir
İki çocuk bir gelin kalır geride
Oturur yüreğine evlat acısı
Sürekli sözsüz bir ezgiyi mırıldanırdı
Bununla kalmaz kötülükler hep birbirini kovalar
O günlerde piyasalar da bozulmuştur
ipek böcekçiliği bitmiş
deri satışları durmuş
ve fiyatlar düşmüştür (**)
Neyi var neyi yok hepsini kaybetmiştir

** Naylon çıkmış, lastik ayakkabılar ve naylon eşyalar piyasaya sürülmüştür. O yıllarda para da değer yitirmiştir. Avrupa deri almamaya başlamıştır. Haberleşmenin yeterli olmaması nedeniyle kimse bu durumdan haberdar olamamış, dolayısıyla ekonomik duruma ayak uyduramamış ve varlıklarını yitirmişlerdir.

Yeniden yoksulluk günleri başlamıştır
1950 yılıdır
Ülkede coşkulu bir bayram vardır
Seçimler bu kez doğru yapılmıştır
ve halk iktidarı değiştirmeyi başarmıştır

"Demokrasi geldi
Kimse kovulmayacak hükümet kapılarından
Bitecek memur zulmü
Kalkacak Jandarma baskısı
Herkes inancında serbest olacak
Herkesin işi ekmeği olacak"
 demişler
Ne kadar da çok sevinmiş
Adeta uçuyormuş sevincinden
Ne yazık ki hayal kırıklığı erken gelmiş
Zira dayanılmaz bir zulüm başlamış
Öğrenciler sokaklara dökülmüştür
Çocukları vardır bunlar arasında
"Halkın ihtilal hakkından" söz edilmektedir
Gene "hürriyet gelecek
demokrasi gelecek"
denir

27 Mayıs 1960 günü ihtilal olur
İhbarlar yağar karakollara
İnsanlar toplanır
Bir sabah asılır Başbakan
Oyunu vermemiştii Demokratlara
Sanki gerekli miydi
Çok üzölmüştü
Olanları hiç anlamamıştı
"Menfaat dünyasıdır"
"olur böyle şeyler" derdi
Vicdanında duyduğu acıyla iç çekerdi
Böylece meşrulaştırmaya çalışırdı ihtilali
Zaten kimse de sormamıştı kendisine
Öldüğünde Başbakana henüz anıt mezar yapılmamıştı
Görseydi bu günleri kim bilir neler derdi
Her halde altmışını çoktan geçmişti
Ne bir işi ne de bir geliri vardı
Bir iş tutamayacak kadar güçsüzdür
Akşamın alaca karanlığıdır gelen

Hep "onikiye beş var" derdi
ve geçmişe hayıflanırdı
Çok yorgundu
Dalıp giderdi gözleri uzaklara
Artık toprağın da bir verimi kalmamıştı
Sonunda çocuklarının gönderdiği harçlığa kalmıştı
Yüreği burulmuştu
Sanki bir hançer taşıyordu üstünde
Hissettirmemişti kimseye
Kabullenmişti

Ağın iki dağ arasına sıkışmıştır
Tepeler çıplak vadileri yeşildir
Tek zenginliği yaşlı dut ağaçlarıdır
Yolun bittiği yerdir Ağın
Bir düşüncesi vardır kafasında
Murat'a köprü yaptırmak
ve yol açmak
Bozmak bu yazgıyı
Gerçekten bir gün gelir
Hayelleri gerçek olur
Murat'a bir asma köprü kurulur
Ağın'da birden canlanır alışveriş
Artık keyfine diyecek yoktur
Ama sevinci kısa sürer
Keban Barajı yapılır
Yutar güzelim toprakları
Silip süpürür köprüyü
Onu hiç sevmedi
Ağın gene yolun bittiği yerdir
Göç daha da çok hızlanmıştır
Çabalar boşuna
Gurbet Ağın'ının yazgıdır
Erişilmediği ufuklara bakardı
Buğulanırdı gözleri
Eski gitmiş yeni de gelmemiştii
Kaybolmuştu hayelleri
Bir sızı kalmıştı yüreğinde

1970' li yıllardır
Ülkede kabadayılık egemendir
Gene birileri kalkıp adına konuşur
Gene demokrasiden söz ederler
Anlamsız bir kavga başlamıştır
Sokak çatışmaları sürer gider
Gençler asılır törenlerle
İbretle seyreder
Ama bu kez olanlara ilgisizdir
Hasta bedenini taşımada zorlanmaktadır
Kötü bir raslantı
karısı da bacağını kırmıştır
Ankara'ya götürürler
Dünyada tek başına kalmıştır
Ankara'ya gelir peşinden
Yüreğindeki acılar daha da artmıştır
Gurbete gömülür karısı
Derler ruhlar mekansızmış
gidermiş bir gün Ağın'a
İnanır teselli bulurdu
Barınamaz hiç bir yerde
Çaresiz evine döner
Od yok ocak yoktur
Bir kış gününde
kimsesiz öldüğü haberi gelir
Oğlunun yanını gömerler

Gökte bir yıldız kaydı
Bir yerlerde bir masal daha bitti
Sana selamı var çocuklarının
Kentlerde göçmen oldular
Sıla hasreti doldurur yüreklerini
Torunlarına gelince
onlar bu ülkenin yeni kentlileri
İnan emeklerin boşa gitmedi
Toprağında rahat uyu
Dilerim Aladağdan esen yeller
her sabah seher vakti
fısıldar kulağına
"Rahmetin bol olsun"

9.12.1995

ÖLÜM ONA HİÇ YAKIŞMADI

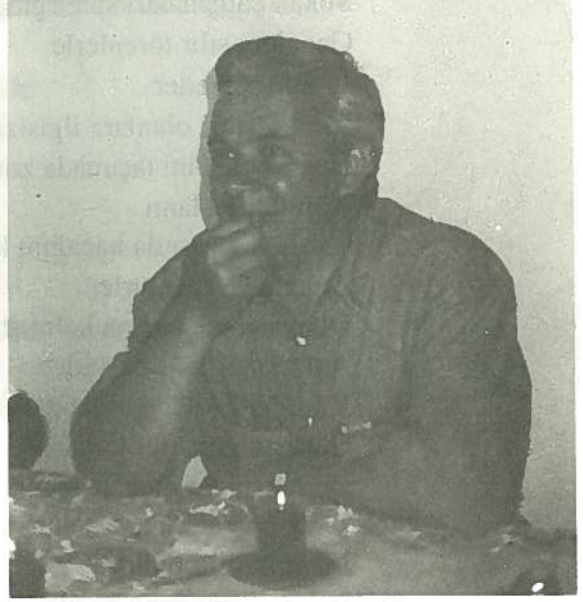
Ali YILMAZ

AĞIN Eski

Cumhuriyet Savcısı

1993 Kasım ayıydı. Gaziantep İli Oğuzeli İlçesi Cumhuriyet Savcısı olarak görev yapıyordum. Hiç beklemediğim bir zamanda tayinimin çıktığını öğrendim. Şaşkına döndüm. Çünkü hiç hazırlıklı değildim. Oğuzeli'nde 3-4 ay daha kalmam gerekiyordu. Ağın Cumhuriyet Savcılığına atanmıştım. Ağın hakkında çok az bilgi sahibiydim. Hemen ilk iş haritadaki yerine baktım. İlginç bir coğrafi yapısı vardı. Ağın'lı veya Ağın'ı tanıyan ne kadar kişiye ulaştıysam bilgi almaya çalıştım. Artık kafamda bir Ağın görüntüsü oluşmuştu. Çalışma arkadaşlarımla da uyum sağlayabilirsem güzel günler geçirebileceğimi kestirebiliyordum.

Aralık sonunda Ağın'da göreve başladım. İlk önce Hakim Ali İhsan Gökdere ile tanıştım. Kaymakam Hurşit Kuş, Jandarma Komutanı, Emniyet Amiri, Belediye Başkanı ve diğer müdür ve memurlar "hoşgeldin" demeye odaya geldiler. Güler yüzlü, bulundukları yerden memnun olan insanlar oldukları belliydi. Birkaç gün Kaymakamı daha yakından gözleme aldım. Bütün konuşmalarını, jest-mimiklerini dikkatlice izliyordum. Birçok yerde, yetkisini, görevini, sıfatını yerli yerine oturtamayan bazı hakim savcılarla, kaymakamlar arasında anlamsız çekişmeler olmuyor değildi. Bu kaymakam çok farklıydı. Bilgili, görmüş geçirmiş, konusuna hakim, üretken, kabına sığmayan, bunların yanında müdürden hizmetlisine kadar kimseye saygıda kusur etmeyen bir yapısı vardı. Kısa sürede birçok ortak paydayı yakalamıştık. Aklımdayken, o güzelim Ağın ve ağın'lıya da böyle bir kaymakam yakışırdı. Her zaman insan mı çevreyi değiştirip, ona hükmedecek, bazen de o

yerin doğa yapısı ve egemen kültürü insanı değiştirip dönüştürebilirdi. Ağın'ın yumuşak iklimi insanın kanını kaynatıyordu. Halkının kendisi ve çevresi ile barışıklığı, güler yüzlülüğü asık suratları bile değişime zorlayacak güçteydi.

Kaymakamlığın ve Adliyenin işi çok olmadığından, Hurşit beyle günün büyük bölümü birlikteydik. Ben bekar olduğumdan evde bekleyenim yoktu. Hurşit bey ve Hakim Ali İhsan beyle de içtiğimiz su ayrı gitmiyordu. Hatta bir gün kaymakamın eşi Kadriye hanım şakayla karışık, "Bu savcı geldiğinden beri, bir de kuma sahibi oldum diye" serzenişde bulunuyordu.

Hurşit bey yaklaşık 15 yıldır kaymakamlığı haketmiş olmasına karşın birçok kez haksızlığa uğramıştı. İlk görev yerine kaymakam olarak atanmış, ama yıllarca İçişleri Bakanlığında kızak görev sayılan Hukuk İşleri Müdürlüğünde bekletilmişti. Sonunda nasıl olmuşsa ikinci

kaymakamlık görevi için yıllar sonra Ağın Kaymakamlığına atanması yapılmıştı. Çok üzücü bir durum olmasına rağmen küsmeyen o hep canla başla bulunduğu yerlerin halkına hizmet etmişti. Yirmi dört saat hep düşünüyordu. Eşinden ve kendisinden uyuyamama sıkıntısı olduğunu öğrenmiştim. Hatta briç oynarken, kendi sırası gelene kadar dalıyordu. Ama yine de çoğunlukla yenecek kadar güzel oynuyordu briçi.

Ağın ile kendini özdeşleştirmişti. Saymakla bitmeyecek kalıcı hizmetleri vardı. Özellikle ikisi Ağın'ın yazgısını değiştirecek denli önemliydi. Biri onbinlerce ağacın dikimine önayak olmak, diğeri onlarca insana iş, ekmek sağlayacak deri fabrikasını üretime geçirmek. Sonradan atandığı Batman Vali Yardımcılığı sırasında da bu tür projeleriyle iş olanağı sağladığını Batmanlılardan öğrendim.

Hertürlü yeniliğe açıldı. Sabahları koşuya çıktığını söylediğimin hemen ertesi günü eşofmanını giyerek bana katıldı. Hergün öğlen vakti yüzmeye benimle geldi. Yazdığım kitapları titizlikle okudu, kasetleri dikkatlice dinledi. O türkülerin de dostuydu. Sazı çok güzel çalıyordu. Belki de sıkıntılarını, sazıyla ve türkülerıyla atıyordu. Türkü defterindeki türkülerini ona eşlik ederek okumak bana müthiş zevk veriyordu.

Bu kadar yakınlık ve sıcaklıktan cesaret alarak birgün şakayla "Ağabey seni tanıdığım için çok sevinçliyim. Çünkü ileride kuracağım hükümet kabinesinde İçişleri Bakanlığı dışında tüm bakanlarımı belirlemiştim. Artık İçişleri Bakanım da hazır. Kabul edersen seninle çalışmak isterim" dedim. Çok hoşuna gitti. "Tabii Ali'ciğim, bana bu görevi layık gördüysen seve seve yaparım" dedi.

Ağın'dan, Ankara'ya tayin olduğumda, kendim istediğim halde bir yandan da üzülmiştim. Ağın'ı çok sevdim. Ağın'lıyı çok yakın buldum. Kısa süre çalışmama

rağmen yaşamımın en güzel günlerini Ağın'da geçirdim. Dünya güzeli insanlarla Ağın sayesinde tanıştım. Onlar beni kabul ederse orayı ikinci memleketim sayıyorum. O kaymakamı, o Belediye Başkanını, o ilçe merkez ve köy halkını başka yerlerde bulabilmek pek mümkün değil sanıyorum.

Hurşit bey her Ankara'ya gelişinde beni mutlaka arardı. 1995 yılı Aralık ayında Ankara'da 7 gün kaldı. Hergün görüştük. Doyasıya söyleştik. Yine birçok projesi vardı. Bitmez tükenmez enerjisiyle hep birşeyler üretmeye çalışıyordu.

24 Ocak 1996 Çarşamba günü saat 18.00 civarında telefonum çaldı. Kadriye hanım, eşinin beyin kanaması geçirdiğini, uçakla Ankara'ya getirdiklerini ve İbni Sina Hastanesinde yoğun bakım ünitesinde yattığını bildirdi. O gün Uğur Mumcu'nun da katledildiği gün olduğundan anma etkinliklerine katılmayı düşünüyordum. Hemen Kadriye Hanımı ve çocuklarını bulundukları yerden alarak hastaneye götürdüm. Sarsılmıştım. Doktorlar umutlu değillerdi. Ama herşeye karşın o güçlü insanın yaşayacağına inanmak istiyordum. Aynı gün ameliyata alındı. Doktorlar "vicdan azabı duymayalım diye ameliyat ediyoruz, durum çok kötü" diyorlardı. 26 Ocak Cuma günü öldüğünü öğrendiğimde yaşamımın en büyük acısını hissettim. Ağabeyimi, dostumu yitirmiştim.

O onurluca, namusluca yaşadı.

O bir demokratı, Atatürk sevdalısıydı.

O halkının hizmet eriydi, yürekliydi.

Bir atasözünde "Ölüm yaşlıların kapısının önünde bekler, gençlere pusu kurar" deniyor. Ölüm ona çok erken pusu kurdu.

Türkülerini, sazını, gülen gözlerini çok özleyeceğim.

Ölüm sana hiç yakışmadı Hurşit Ağabey...

2/2/1996

ANAHTAR-BİLGİ

Nuri ONAT

Anahtar - bilgi ne demektir? Kimi okurlarımızca bu terim yadırganacaktır. Yadırgandığı için de eleştiri konusu yapılacaktır. Bu terim ya da sözcük, dilimizin ucuna birdenbire gelmemiştir. Uzun yıllar sonunda bulunan bir terimdir, bu. Kimilerine göre de birikim varken, bu terime gerek yoktur, diyebilirler. Her görüşüm gibi bu da eleştiriye açıktır, elbette. Yalnız şunu da önceden söylemeliyim ki, eleştiriler, bilgim dışında, dedikodu niteliğinde değil, bu dergide ve uyarıcı olmalıdır. Elbette ki, yanıtlama hakkımın doğması için.

Konuyu, gösterişsiz biçimde deyimleyerek "püf noktası" biçiminde de kullanabiliriz. Ben anahtar-bilgi terimini daha bilimsel buluyorum. Gerçekte halk da bir konuyu iyice anlamak için, "Bu işin püf noktasını söyler misiniz?" diye sorar. Ya da bir konuşmaçı, " Şimdi işin püf noktasına geliyorum." diyerek konuyu özetlemeye çalışır.

Yukarıda olası sorulardan birisi şudur: "Canım, birikim dururken bu sözcüğe ne gerek var? "Bu sorunun yanıtı şöyle olabilir: "Anahtar - bilgi, hiçbir zaman birikim karşılığı olarak kullanılamaz. Ya da birikim, hiçbir zaman anahtar-bilginin yerini tutamaz. "Çünkü anahtar-bilgi, birikimin karşılığı değil, onun da anahtarıdır. Anahtar - bilgi olmadan ne birikim, ne bireşim, ne de çözümleme yapılabilir. Buna kılavuz-bilgi de

diyebilirsiniz ama; kılavuz kapıyı açmaz, kapıyı gösterir. Bu bilgi türünü edinmeden yorumlarımız yavan, geçersiz, dayanaksız, nesnellikten uzak kalmak zorundadır. Bu bilgi türüne ulaşmadan torbasında azığı, cebinde pusulası bulunmayan, yabancı bir memlekette yolculuk yapan kişiye döneriz. Bilimlere temel oluşturan kuramlar, varsayımlar mantıksal çıkarımlar, yorumlar hep bu temele dayanmaktadır.

Bu açıklamaların ışığında usa gelen ilk soru şudur: "Öyle ise anahtar-bilgi nedir, ne değildir, ? "Anahtar - bilgi, inceleme, gözlem deney ve deneyim sonunda elde edilen özetlik niteliği taşıyan nesnel, duru, temiz, doğruluğu herkesçe kabul edilen bilgidir. Öz bilgi, temel bilgidir.

Anahtar-bilgi karşılığında önbilgiyi kullanmayı uygun görmedim. Çünkü önbilgi, sağlam olabileceği gibi, tutarsız da olabilir. Hiçbir zaman anahtar-bilginin yerini tutamaz. Kaldı ki önbilgi, genellikle görecedir. Bu bilgi türü, insandan insana değişebilir. Öznelliği dolayısıyla bilimsel destekten yoksundur.

Bu denli önemli olan anahtar-bilgiyi hangi yollardan elde edebiliriz? Bu soru çok önemli. Şimdi bu sorunun yanıtını vermeye çalışalım. Anahtar-bilgi,

- 1-Çok ve dikkatli okuyarak,
- 2-Az konuşup çok ve dikkatli dinleyerek,
- 3-Yazılı ve yazısız belgeleri doğru ve yan

tutmadan yorumlayarak,

4-Kanıtlayıcı belgeler, örnekler
toplayarak,

5-Antitezlere de değer vererek onlarda
da işe yarar kimi şeylerin
bulunabileceğini düşünerek,

6-Kitaplıkları, müzeleri inceleyici bir
gözle dolaşarak,

7-Kartları, kart postalları, mektupları, gezi
notlarını, anıları inceleyerek,

8-Konferanslara, seminerlere,
sempozyumlara, panellere katılarak,

9-Elde edilen bilgileri tasnif ederek,

10-Edinilen bilgileri kendi deyimleme
biçimlerine göre not ederek,
anahtar-bilgiye kavuşulabilir.

Bu saydıklarımızı yapmazsak, "Adam sen
de, sonradan bir şeyler yaparız." diyerek
iş savsaklarsak, bir süre sonra bilgi
dağarcığımızın boş olduğunu görebiliriz.
O zaman da iş iştten geçmiş olur.

Bu konuda sakıncalı bir durumda var.
Hep aynı zeyrek (zeka) kıvraklığını
gösteremiyoruz. Çünkü her gün, her an
yaşlanıyoruz. Vücudumuzdaki dayanma
azalmasından başka anlama, kavrama
yeteneğimiz de günden güne azalıyor.
İkide bir "Ben böyle adam mıydım, bana
ne oldu anlayamadım. Ben leb demeden
leblebiyi anlardım. Şimdi ciddi bir yazıyı
üç dört kez okumadan anlayamıyorum.
Elbette ki insanın zekası aşınır. Ama
çalıştırmazsan daha çabuk aşınır. Bunu iyi
bilelim. Hemen psikolojik çöküntünün
kucağına düşmeyelim. Bir ağaç gibi

kuruyarak ölmeyelim. Bir insan gibi
ölmeyi yeğleyelim. "Yaşamak soluk almak
değil, birşeyler yapabilme yeteneğine
kavuşabilmektir." Ne güzel söylemiş
Yunanlı filozof, değil mi?

Şimdi anahtar-bilgiye birkaç örnek vermek
istiyorum. Kimi bilim adamları, laiklik
olmadan demokrasinin kurulamayacağını
yayarlar ki, bu yargı çok doğrudur.
Üstelik de bu yargı, tümünden anahtar bilgi
niteliği taşıyor. Hem de tam anlamıyla.
Çünkü demokratik kültürü oluşturan
öğelerin temelinde bu görüş var. Bu
öğeler şöyle sıralanıyor: hoşgörü, ödün
verip ödün alabilme, uyuşma, doğruluk,
sözünde durma, her koşulda ileriye dönük
olma, geçmişi hortlatma özlemi yüzünden
geleceği yıkmama, açıklık, saydamlık,
toplumsal adaletçilik, katmanlar arasında
sıcak ilişkiler, işbirliği, özgürlük, insan
haklarına saygı vb. gibi karşılıklı
davranışları içeriyor bu öğelerin hepsi de.

Toplumsal değişimlerde çıkılan noktaya
dönme söz konusu değildir. Bir toplumda
çıkılan yere dönüş varsa, o toplum
değişmiyor demektir. Doğal olaylarla
toplumsal olaylar arasında bu ayrım
vardır. Günümüzde hem toplumsal, hem
de doğal olaylara karışma (müdahale) ile
değiştirme süreçleri başlatılmıştır. Doğal
olaylarda daha iri meyve, sebze
yetiştirmek, toplumsal olaylarda da bir
rejimden daha iyisine geçmek gibi. Ne var
ki doğa olaylarındaki değiştirme, şimdilik
nicel nitelikte kalmaktadır. Toplumsal
olaylardaki değişme, daha çok nitel
durumlarda görülmektedir. Bu özellik,

insanla bitki arasındaki ayrımı da belirler. Biraz düşünelim. Eski Türklerdeki Şaman, toplumun büyücüsü, hekimi, hakimi, ozanı, yol göstericisi, tanrı ile halk arasındaki habercisidir. Şamanın kendisi de yalnız Hakan'a karşı sorumludur. İster şaman, ister halk olsun, bağıtsız ve koşulsuz Hakan'ın uyuğudur. Başka bir deyişle Hakan, bütün ulusun, oymağın babasıdır. Bu özellik, hakan'ın tanrı adına iş yaptığını simgeler. Bu aynı zamanda ilkel bir toplumsallıktan başka bir rejim değildir. İşte size tarihçe kanıtlanmış bir anahtar - bilgi örneği daha.

Değişen dünyada değişmeyen varlık varmıdır? Elbette ki yoktur. Çağdaşlaşmanın, Batı Uygarlığını yakalamanın yolu, ne yazık ki buradan geçiyor. Bu konu üzerinde ne kadar kafa yorsanız yerindedir. Çünkü olayı başka türlü yorumlamak tarihi saptırmak olur. Bizim en tutarsız yanımızdan biri de budur: Tarihi saptırmak.

Anahtar-bilgi, hiçbir zaman son sözü söylemez. Çünkü dünyamız, o denli çabuk değişiyor ki, yeni olayları, oluşumları soluk soluğa izlemek zorunda kalıyoruz. Afrikalı yerlilerin insan eti yerken, yirminci yüzyılın sonlarına doğru bu huylarını bırak birer devlet olduklarını gördükçe hayretlere düşüyoruz. Ömrünün yarısını hapiste geçiren mandela'nın Güney Afrika Birliğinin Cumhurbaşkanı olabileceğini düşünebilir miydiniz. Sizi bilmem ama; ben düşünemezdim, düşünemiyordum. Gerçekte o zaman duymamıştım.

Okumaya alışmamış kişilerin tek yönlü alışkanlıklarını ilkelileştiren durumlarına, "Haydi canım sen de...." demek, gençlerimize, aydınlarımıza yakışır davranışlar değildir. Gençlerimiz, aydınlarımız dedikse, küçücük okul çocuklarını değil, 100 yaşında bile olsa, kendini genç ve aydın sayan köylüyü, kentliyi herkesi söylemek istedim. Bu ülkenin barışını, gönencini, zenginliğini tek amaç edinen kişileri usumdan geçirdim.

Anahtar-bilgi, öznel değil, nesneldir. Çünkü tüm mantıksal yöntemler sonunda edinilmiştir. Yani mantıksaldır, kuşkuya yer vermez. Bununla birlikte gene de eleştiriye açıktır. Çağına göre sağlamdır, geçerlidir, tutarlıdır.

Kimi sosyologlar da Batılı ulusların gelişme çizgileriyle, Doğulu ülkelerinkinin gelişme çizgilerinin aynı olmadığını ileri sürmektedirler. Bunlara göre, Batılı ülkelerde gelişme, bireysellikten toplumsallığa, Doğulu ülkelerde ise, toplumsallıktan bireyselliğe doğru olmaktadır. Bu da bir anahtar-bilgi örneğidir. Bu bilgiye dayanarak gerikalmışlığımızın nedenini bulabiliriz. Biz, bu saptamaya katılıyoruz. Olaylara, toplumsal olaylara bu açıdan bakmak istiyoruz.

Biraz tarih karıştırın, biraz toplumbilim. Varacağınız sonuç sizi şaşırtacaktır. Bolca anahtar-bilgi sahibi olmanız dileğiyle esen kalın, diyorum.

21.X.1995

SEVGİLİ MEHMETÇİĞİME

Memduh SOYLU

Mehmet Ergönül'e sevgilerimle

Yürü gönül yürü durma yolunda

Biri var sağında, biri solunda

İki sevgi olmaz iki kolunda

Bırak birisini behey Mehmetçik.

Bugün ud çalarsın yarında keman

Bu seziş bu sevda vallahi yaman

Bu kadar sevgiden artık elaman

Demiyecekmisin behey Mehmetçik.

Dikkat et hayatın bir gözü şaşı

Eve hiç uyarmı dükkanın aşısı

Aranmaz soğanın kurusu yaşı

Boğazından geçen kârdır Mehmetçik

Gömleğin bir idi iki olmadı

Sakalın karardı jilet kalmadı

Cebine paralar niçin dolmadı

Bu ne kepezelik behey Mehmetçik.

Ne keramet varmış uzun boyunda

Memduh Soylu gibi varmış soyunda

Kimseyi incitmez kendi huyunda

Onu da ayartma behey Mehmetçik.

1942-Malatya

ÖMER LÜTFİ YÜCEL

(Çarıkkollu Ö.Lütfi Bey)

Ahmet KARAHAH

Daima merak etmişimdir: Ağın ve çevre köylerinin eğitime, okumaya neden bu kadar meyilli, istekli ve meraklı olduğunu. Bu merakımı tesadüfen elime geçen Ağın Dergisinin Ocak 1969'da yayınlanan 25. sayısındaki Hüseyin KABASAĞAL imzasıyla yazılan Ömer Lütfi YÜCEL (Çarıkkollu Ö.Lütfi Bey) başlıklı yazıyla giderdim. Ağın yöresindeki okumaya olan bu müthiş arzusunun temelindeki etkenin; büyük zat, aydın, memleketsever fakat yazıda da belirtildiği gibi hazin bir hayat öyküsüne sahip Ömer Lütfi Bey olduğunu öğrendim. İçimden bu yazının tamamını yeniden okuyuculara sunmak geçti. İsterseniz arşivinizde bulunacağını tahmin ettiğim, belirtilen yazıyı bütün halinde okuyuculara sunun veya benim özetleyerek aktaracağım bu müstesna şahsiyeti aktardığım haliyle dergimizin sayfalarına yerleştirin veyahut isterseniz hiç yayınlamayın da bu büyük insanı genç nesiller tanımasınlar. Vebali günahı sizlerin boynunuza..."

Babası Çarıkkol'lulardan Yusuf Ağa, diğer Çarıkkollular gibi ekonomik sebeplerden dolayı Ağın yakınlarındaki Çarıkkol isimli köylerinden Ağın'a göçmüşler ve daha sonra köyleri viraneliğe dönüyor. Ömer Lütfi Bey 1882 yılında Ağın'da doğmuş, ilkokulu Ağın'da, ortaokulu İstanbul'da, liseyi Trabzon Lisesinde parasız yatılı olarak okumuş, Çağaloğlu'nda türbe bitişiğindeki binada açılan Darülfunun (Üniversite)'ün Edebiyat Fakültesini bitiriyor. Darüşşafaka'da bir müddet öğretmenlik yaptıktan sonra Elazığ'da açılan Darülmualimin (Öğretmen okulu) müdürlüğüne tayin ediliyor. O zamanlar Ağın'da bir Rüştîye Mektebi vardır. Bu okuldan kimsesiz, fakir çocukları öğretmen okuluna alıyor, öyle ki Elazığ Öğretmen Okulu'nun % 80 öğrencisi Ağın'lılardan meydana geliyor. Buradan yetişen Ağın'lı gençlerin çoğunluğu 1. Dünya Harbinin alevli kasırgasıyla

Soldan sağa: 1) Nermin Beşe'nin babası, 2) Ömer Lütfi Yücel, 3) Ali Yergin

savruluyorlar ve her biri birer cepheye kalıyor. Harbin sonunda sağ kalanların bir kısmı tifüs salgınında hastalanıp cephelere sevkedilmeyenler ve hastalığı atlatabilenler, ancak bunlar dördü-beşi geçmiyor. İşte bir meşale, dört - beş meşale oluyor ve Ağın'da öyle bir gönül yangını yakıyorlar ki, o yangının ateşi neredeyse güneşi sönmükletirecek hararete..

Hayat hikayesi insanı duygulandıran Ömer Lütfi Bey'in, kendisi hayatta iken önce ilk eşi vefat ediyor ve ikinci defa evleniyor. 1919 yılında ikinci eşi de vefat ediyor., ardından biri evli olmak üzere beş kızını kaybediyor. 1955 yılında ve 73 yaşında, arkasında Ağın'ının önünü aydılatacak yüzlerce meşaleyi yanar halde bırakarak göçüp gidiyor.

Yüce Mevlâ bu büyük insana dünyalar kadar rahmet nasip eylesin.

18.11.1995

ASKERLİĞE HASRET

Halit HOCAOĞLU
Kore Gazilerinden

Delikanlı iken, gençlik çağında,
Bende görev yaptım, Er ocağında,
Amirlerim sertti, görev ağırdı,
Emrolunan yerde ölmekte vardı.

Askerde bir ara izin beklerken,
Bir gümbürtü koptu, Alayda erken:
Davullar çalındı, sandımki düğün,
Dediler Koreye sefer var bugün.

Yağlıca bir güreş yapıp savaşa,
Gazi olup döndüm gencecik yaşta.
Artık bir daha köyden çıkmadım,
Ormanından, harmanından bıkmadım.
Yalnız bir hususa hasret çekerim:
Hey gidi askerlik nerdesin? derim.

Gelinde tornistan edip zamanı,
Huşuyla analım eski devranı:

O devrin çilekeş subayları, eratı,
Öküz, katırı, atı, talimi tatbikatı,
Eti, peksimeti, helvasının lezzeti,
Barışın sefaleti, savaşın rezaleti,
Bir kelime ile: tüm çilekeş hayatı,
Ayıptır söylemesi, piresiyle biti,
Sahra helasındaki, def'i haceti
Bile hiçmi hiç aklımdan çıkmıyor,
İnsan bundan usanmıyor, bıkmıyor.

Bana verselerde İrem Bağını,
Ben tercih ederim er ocağını.
Garipler yatağı, yiğit otağı!..
Burnumda tütüyor asker ocağı!...

Saçım ağarsada yemin ederim,
Askere alsalar gene giderim.

KEÇİLERİ KİM ÇALMIŞ

M.Cavit ALPASLAN

Rüzgarı çam kokulu, havası pırıl pırıl Başsökö'nün.... Okul bahçesinde çiçek ve ağaçlarda şebnemler, yamaçlarda çam ormanları. Şemsiye dallı köknarlar, ladinler, sarı çamlar ve göğe direk dev gürgenler... Ormandan açılmış küçük tarlalarda çift süren köylüler. Dik yamaçlar, bulutları delen dağlar, derin vadiler.... karşı yamaçlarda öbek öbek köyler.

Okul lojmanının küçücük balkonunda kahvaltı yaptıktan sonra yola çıkıyoruz. Özen öğretmen, kendi kır atını bana veriyor. Köylüden bulduğu doru ata kendisi binecek. Atlar bakımlı, koşumlar yeni. Kır at yerinde duramıyor.

Kahramaneli'ne gideceğiz, yaklaşık iki saatlik yol.

Başsökö, Gerze'nın rakımı en yüksek köyü. Canik dağlarının üzerinde. Öte yanda Hıdırlık, Tepealtı, Eymür köyleri var. Karşı dağlarının yamacında Gürsökö, Avlusökö, Büyükkızık, Küçükkızık köyleri gözükiyor. Sanki ha deyince ulaşacaktınız gibi. Oysa derin vadiler, sarp dağlar var arada.

Kır atı durdurmak zor, yerleri eşeliyor, horulduyor koşmak istiyor. Özen Öğretmen beni kolluyor, sevecen sözlerle atı yumuşatmaya çalışıyor. Yürüyoruz.

Sağımızdaki dik yamaç gür ormanlarla kaplı. Yer yer ağaç sürütme derecikleri var. Kaçakçılar kestikleri tomruklardan tahta biçiyorlar. Dev gövdeli köknarlardan bedavra* yapıyorlar. tomruklar kısa kısa hızarlanarak, sonra özel büyük keserlerle ince ahta haline getirilip çatılarda kiremit yerine kullanılıyor.

Kalın tomruklar kaldıraçlarla kaldırılıp sürükleniyor, küçük dereciklere getiriliyor, oradan kaydırılarak hızarlama yerlerine indiriliyor.

Ormanın içindeyiz.

İnce bir yol, her taraf çam ağaçlarıyla kaplı. Açık yeşili maviye çalan renkleriyle tepeleri göğü delen koni şeklindeki köknarlar, aynı boyda piramide benzeyen ladinler... Sonra kara bulut gibi sarı çamlar, kara çamlar. Ladin ve köknarların birbirine değen koca gövdeleri kaynaşmış tek gövde olmuş. Tabanda eğrelti otları, mor, pembe orman gülleri. Acı bal bu güllerden oluşuyormuş.

Pamuk yığınları gibi bulutlar, dağ doruklarını delerek vadilere inmiş.

Yol ilerledikçe orman türü değişiyor. Yeşilin tonları dalga dalga. Aşağıda derenin foşur foşur ak köpüklü suları bu renk alemini tamamlıyor.

Derenin bir kenarında atları soluklandırıyoruz. Buz gibi suda ellerimizi yüzümüzü yıkayıp serinliyoruz. Yaban sümbülleri, horoz ibikleri, siklamenler katır turnakları... binbir renk, binbir koku.

Karşı dağda Hıdırlık Köyü'nün ormanları. Bu köylüler kendilerine has yaşantılarayla ayrı bir üne sahipler. Kendi töreleriyle yaşarlar. Onların orman ve arazilerine hiç kimse giremez. Onların ormanlarında her türlü yabani av hayvanları var. O yörede soyu tükenen elik sadece onların ormanında var. Yüksek dağlık bölgelerde sürüler halinde yaşayan son derece çevik olan, en sarp ve ormanda bile hızla ilerleyebilen bir geyik türü olan bu

hayvanlar, sürüler halinde olmasa bile kendi töreleriyle yaşayan bu köylüler yüzünden nesillerinin son halkasını oluşturmuyorlar.

Derede yayaların geçmesi için tek bir gürgen tomruğundan yapılmış köprü var. Kocaman tomruk kalın bir zincirle kıyıdaki güçlü bir çınar ağacına bağlanmış. Gövdenin üzeri ayak keseriyle düzeltilip ince korluluk yapılmış. Yayalar cancalak denilen bu köprüden geçiyorlar.

Yamacın zikzaklar yapan yolundan yukarı tırmanıyoruz. Bu yamaçta ormanlar yakılarak küçük küçük tarlalar açılmış. Kalın kömürleşmiş büyük ağaç gövdeleri, yanık ören yerleri:

Karacaoğlan'ın;

*"Balta değsin ormanların kurusun
Gazel olsun yaprakların çürüsün
Top top olsun geyiklerin yürüsün
Avcıların avın alsın peşinden"*

Dizelerindeki bedduaya uğramış gibi bu yerler.

Tarlaların etrafına toprak kaymasını önlemek için genç sağlam ağaçlardan çitler yapılmış. Ağaç küfeler toprak doldurularak çitlerin arkasına dizilmiş. Tarım bu topraklarda yapılıyor.

Tarlalarda çalışan yoksul, yorgun insanları selamlayarak geçiyoruz.

Güneş tepemizde, atlar yorgun, biz yorgunuz.

Kahramanindeyiz. Burada okul açacağız. Muhtar ve köyün bilge kişisi, eski öğretmen bizi karşılıyor.

Atlarımızı alıyorlar. Eve çıkıyoruz. Kocaman kalın kalaslardan yapılmış iki katlı ahşap bir bina. Soba delikleri bile ahşap, odalar bölmeler, tavan, taban hepsi ahşap.

Okul yerini ve geçici binasını görüp açılıp açılmayacağına karar vereceğiz.

Kocaman bir ambar görünümündeki ahşap geçici bina, iki odalı. İçinde kırık dökük bir iki sandalye ve masa var. Dışarda yalınayak, yırtık pırtık elbiseli, saç başı dağınık on onbeş çocuk. Hepsinin gözlerinde umut var. Okul bekliyorlar.

Köylülerle hoşbeş yapıyor, köyü geziyoruz. Gündüzün yorgunluğunu akşam yemeğinde biraz gideriyoruz. Öğretmen hoş fıkralar anlatıyor. Gece üst kattaki odamızda derin bir uyku çekiyoruz. temiz orman havası dinlendiriyor.

Sabahın güneşi odamızı aydınlatmış, pırıl pırıl bir gün. Kahvaltılarımız hazır.

Sofrada neler yok'ki, yeni kovandan çıkmış bal, tereyağı, yumurta kaymak ve süt. Neşeyi yiyoruz, hemen gideceğiz.

Bu sırada dışarıdan kavga, gürültü sesleri geliyor. Bir kadın avazı çıktığı kadar bağırıp, ağlıyor.

Öğretmen, Muhtar aşağı gönderiyor. Biz merakla bekliyoruz. Biraz sonra Muhtar bağıra çağıra yukarı çıkıyor. Küfürün bini bir para. Muhtar söyleniyor.

-Olmaz ki, böyle namussuzluğu kim yapar.

-Hayır ola muhtar ne bu telaş, kızgınlık.

-Müfettiş Bey Kadının davalarını çalmışlar.

-Köylerde böyle olaylar her zaman olur, bağırıp çağırmaya ne gerek var oturun, çalanı arayın, dedim.

Muhtar:

-Müfettiş bey bildiğin gibi değil. Bu hırsızlıklar köyde bir işbirlikçisiyle yapılır. Bu köyde bir işbirlikçisi olmazsa kimse köye girmeye cesaret edemez. Eskiden köyde bu tür hırsızlıkları ben yapıyordum. Öğretmen amca beni Muhtar yaptırdı ki olaylar dursun. Ben atık böyle şeyler yapmıyorum. Bu işi, hangi namussuz yapıyor ona kızıyorum.

15/11/1995

USANÇ

Lanston Hugues

Çeviri: Necip BAYTAŞ

Usandım beklemekten
İyileşmesini şu dünyanın
Siz usanmadınız mı?
Bir bıçak alsak da
Diyorum
Bölsek ikiye şunu
Bakalım hangi kurtlar
Kemiriyor kabuğunu.

Kuzey Amerikalı şair ve yazar. 1902'de Joplin'de doğdu. 1922'de Colombia, 1929'da da Lincoln Üniversitesi'nde öğrenim gördü. Son dönemlerin en önemli ve çok yönlü Afro-Amerikalı şairlerinden biri oldu. Özellikle 1920 ve 1930'larda yazdığı - zenci halk şarkıları ve caz müziğine dayalı-devrimci/halkçı şiirleri Afro-Amerikalı genç şairler üzerinde büyük etki yaptı. Birçok şiiri dilimize de çevrilmiş olan L.Hugues, 1967'de New York'da öldü.

SEVGİLİ HOCAM RASİM ADASAL

Dr.Vâkîf ÖZKUL

4 Şubat değerli insan, sevgili hocamın hem doğum hem de ölüm günü olduğundan bu sayıda onu anmayı bir görev saydım.

Prof.Dr.Rasim Adasal 4 şubat 1902 tarihinde Girit Adasının Kandiya şehrinde doğmuştur. İlk öğrenimini Kandiya' da Mekteb-i Kebir İslam isimli bir okulda yapmıştır. Tanınmış bir vatansever olan babası; o sırada Girit' e gelmiş olan ablasına emanet ederek, oğlunu İstanbul' a göndermiştir. İstanbul' a gelişinden bir hafta sonra başlayan Birinci Dünya Savaşı, aile ile küçük Adasal arasındaki her türlü haberleşme ve yardım bağlantısını kesmiştir. Bu süre içerisinde deniz subayı olan eniştesi Murat Ercan kendisini korumuştur.

Girit' teki ilkokulda yarım gün Türkçe yarım gün de Rumca eğitimine tabi olduğu için zayıf olan Türkçesini geliştirmek amacı ile İstanbul Aksaray' daki "Gülşen-i Maarif" İlkokulunun son sınıfında bir yıl daha okumuştur.

Orta öğrenimine Mercan ve Vefa İdadilerinde devam eden Rasim Adasal, 1920 yılında Askeri Tıbbiye Okuluna girmiş ve 1925 yılında teğmen olarak mezun olmuştur. Bir yıl Gülhane Askeri Tıp Akademisinde (GATA) staj yaptıktan sonra, iki yıl İzmir' de kıt' a tabibliği yapmış ve Asker Hastanesinde çalışmıştır. Daha sonra Gühane Asabiye-Akliye kliniğinde Prof. Nazım Şakir Şakar hocanın yanında ihtisas yapmış ve başasistan olarak görev almıştır. 1936 yılında Paris' e gitmiş 1.5 yıl psikiyatri 6 ay da nöroloji kliniklerinde yabancı asistan olarak çalışmıştır.

1938 - 1943 yılları arasında İstanbul Gümüşsuyu, Erzincan, Erzurum Mareşal Çakmak, Balıkesir Asker Hastanelerinde klinik şefliği yapmıştır.

1943 yılında GATA profesörler kurulu tarafından dokuz aday arasından kendi uzmanlığı dalında Prof. Muavini (Doçent) seçilmiş ve 1945' te hocası Prof. Dr. Nazım Şakir Şakar' ın isteği ile emekliye ayrılması üzerine Nöropsikiyatri Kürsüsü profesörlüğüne atanmıştır. Bir yıl sonra Tıp Fakültesi Psikiyatri Kliniği Direktörlüğüne de seçilmiş ve iki kliniği birlikte yürütmüştür. Daha sonra Fakülte ve GATA ayrılınca A.Ü.Tıp Fakültesi Psikiyatri Kliniği Direktörlüğünü yapmış ve 1972 temmuzunda yaş haddinden emekliye ayrılmıştır.

Ankara Yüksek Öğretmen okulunda da birkaç yıl Ruh Sağlığı dersini okutmuştur.

Adasal gençlik yıllarından beri Ankara Üniversitesinde, GATA' da, Erzurum ve Erzincan Askeri Ortaokullarında hocalıkları ile birlikte çok yönlü kültürel çalışmalarını ve yazarlığını sürdürmüştür. Ankara' da ilk olarak Sinir ve Ruh Hekimleri Derneğini kurduğu gibi Ankara ve diğer kentlerde verdiği konferanslar ve çeşitli gazetelerde Ruh Hekimliği, Psikoloji, Sosyoloji alanlarındaki sürekli yazıları ile modern ruh hekimliğini halka tanıtmış ve sevdirmiştir.

Adasal çok sayıda profesörün hocası olduğu gibi halen ülkemizin dört bir yanında uzman yetiştirmiş, yurt içi ve yurt dışı bir çok konferans ve tebliğlerde bulunmuştur. Ülkemizde kendi alanında en çok eser veren bilim adamıdır:

- 1) Psikozlar ve Nevrozlar
- 2) Modern Klinik Psikiyatri
- 3) Ruh Hastalıkları
- 4) Medikal Psikoloji
- 5) Cinsiyet, Aşk ve Evlilik
- 6) Normal ve Anormal Yönleriyle Medikal Psikoloji

7) Normal ve anormal açıdan karakter ve kişilik portreleri

8) Yeryüzü Tanrıları, Liderler, Komutanlar, Kahramanlar Psikolojisi
Bunların dışında Sara (Epilepsi), Nevrasteni ve buna benzer diğer bir takım broşürler yayınlamıştır.

Prof. Adasal öğrenciliğinden beri sporla yakından ilgilidir. Askeri Tıbbiye Takımında Fenerbahçeli İsmet Uluğ' un antrenörlüğü altında futbol oynarken geçirdiği plörezi hastalığı sonunda futbolu bırakmak zorunda kalmış, fakat bunun bir telafisi olarak yıllarca Kırmızı Beyaz Spor Dergisinin başyazarlığını yapmış, sporun mediko-psikolojik, sosyal ve moral konularında birçok yazılar yazmıştır. Üç yıl Ankaragücü Klübü başkanlığı yapmış, Harp Okulu sporcularına Spor Fizyolojisi ve Sağlığı dersleri vermiştir. Bunlardan başka iki yıl Futbol Federasyonunda As Başkanlık, iki federasyonda danışmanlık, Ankara Bölgesinde Ceza Kurulu Başkanlığı, Vefa Yüksek Divan Üyeliği gibi çeşitli sportif görevlerde bulunmuştur. Adasal bu tür manevi hizmetleri ile yetinmeyip oturduğu ve hekimlik yaptığı Hisar Parkı caddesindeki iki dairesini Spor Sağlığı Merkezi olarak bağışlamıştır.

Adasal, 1972 yılında emekli olduktan sonra mesleki ve bilimsel çalışmalarını sürdürmekle beraber birçok medikal, sosyal ve kültürel derneklerde asil üye olarak aktif görevlerde bulunmuştur.

4 Şubat 1982 yılında İzmir' de yaşamı son bulduğu zaman kabre indirmek görevi sevgili ağabeyim Prof. Dr. Fuat Aziz Göksel ile bana düşmüştür.

Sevgili hocamızı birçok öğrencisi nasıl ve hangi yönleri ile tanımış:

Biz klasik ve katı ders programları yerine içinde, okuduğumuz bir romanın, gördüğümüz bir filmin psikoloji ve psikopatoloji yönünden değerlendirilişini bulunca adeta büyülenirdik. Adler, Freude, Jung ve diğerleri, Rasim Hoca aracılığı ile duyuş ve düşünüşlerimizin örgülenmesini yönlendirdiler. Artık o genç

tıbbiyeliler Libido' nun o devir yaşamındaki önemini kavramış olmaktan başka Denizkızı Eftalya' nın "sahilde sabah" şarkısı ile Tepebaşını, biteviye ellerindeki kan izlerini yıkama obsesyonu içindeki Lady Macbeth ile ihanet Dehlizlerini; Destemona' nın boğulmasıyla kıskanç erkek ruhunun bunalımlarını ve genç Verter' in kırlardaki hıçkırıklarında da o yıllarımızın gözyaşlarını bulduk. Rasim Hoca, bize bir hoca ve öğrenci ilişkisinin ne denli içten ve ölçülü olabileceği örneğini Sokrat' in açık hava derslerini anımsatan tarzda o zamanın "piknik" inde verirdi.

Prof.Dr. Necati KÖLAN

Hoca ile ilk defa 1947 yılında tıp fakültesi son sınıf öğrencisi psikiyatri stajında karşılaştım. Ortadan kısa boylu, şişmanca ve çok belirli bir şiveyle dilimizi konuşan, hareketli, heyecanlı, bazan söylediği anlaşılmayan hoca beni şaşırttı. Stajın ikinci gününden itibaren hocanın boyu, şivesi, kilosuna, "şey" leri, "yani efendimleri" ortadan kayboldu ve etkileyici kişiliği geniş bilgi ve kültürü bizleri sardı. Stajın sonunda artık izleyeceğim yol belli olmuştu ve askerlik görevime asistanlık giriş sınavına hazırlanmak üzere psikiyatri ve nöroloji kitapları ile gittim.

Son otuz yılda Türk Psikiyatrisini yönlendirme, yayma, insan yetişmesine fırsat verme açısından Hoca' nın Türk Psikiyatrisindeki önemli yeri tarihe altın harflerle yazılmıştır.

Prof.Dr. Doğan KARAN

Rasim Adasal yukarıda yalnız birkısmını sayabildiğim pek çok öğretim üyesinin, yüzlerce uzman ve binlerce tıp doktorunun hocası ve yaşamında gurur duyacağı canlı eserleridir.

Doçent olarak İzmir' den Ankara' ya geldiğim yıllarda Kızılay binasındaki konferans salonunda akıl sağlığı konusuna halk konferansları verirdi. Bu konferanslarda halka bilgiler verilir, koruyucu psikiyatri ilkeleri anlatılır ve

koruyucu psikiyatri ilkeleri anlatılır ve halkla sürekli ilişki içinde bulunulurdu. Bu konferansları başlatan ve yürüten yine sayın hocamızdı. 1966 yılında bir gün beni telefonla arayarak Bursa' da verilecek bir konferansa gidip gidemiyeceğimi sordular. Tabii kabul ettim, bunun üzerine eğer yanlış hatırlıyorsam Dr. Necati Bey diye Bursa Tıp Odası'nın başkanını görmemi istediler. O konferansta ilk defa halk önüne çıkıyordum. Bursa Ahmet Vefik Paşa Tiyatrosu tıkabasa dinleyenlerle dolu idi. Orada verdiğim konferanstaki ağzımın kuruyuşunu ve tüm salonun gözümden silinecek kadar heyecanlanışımı bugün bile bütün canlılığı ile hatırlıyorum. Bu anımı anlatmaktan amacım hocam Rasim Adasal' ın bu işi kendisine özgü bir üslupla yürütebilme yeteneği ve meziyetlerini vurgulama ve onun toplumsal çalışmalara verdiği önemi belirtmektir.

Üstün zekası, bilimsel gücü, çalışkanlığı ve eserleri ile büyük insan, hocam Prof.Dr. Rasim Adasal öğrencileri tarafından hiç unutulmayacaktır. İzmir' de sağlık ve huzur içinde uzun yıllar mutlu olarak yaşamasını gönülden dilemekteyiz.

Prof.Dr. İsmail ÇİFTER

Beni asistanlığa kabul ettiğiniz günün heyecanını şu anda yaşayabiliyorum. Olumlu cevabınız "şöyle genç bir asistan olsun da rahat bağıralım" şeklinde olmuştu. Sonraki günlerde hiç kimseye rahatça bağıramadığınızı gördüm. Asistanlık yaşamımızda viziteye çıkışımız, size vaka takdimimiz, güçlü kişiliğinizin verdiği saygı ve korku ile geçerdi. Zaman zaman parladığınız, bağırduğunuz olurdu. Sonra görürdükki bu öfkenizin şiddeti, yöneldiği kişi kadar sizi de hırpalamış. Çok hassas ve duygulusunuz. Öfkelendiğiniz asistanın gönlünü almadan edemezsiniz. Öylesine zekice bir yol bulur bunu yapardınız ki hepimiz hayran kalırdık. Bir keresinde azarladığınız asistanın adını dermografizmi müsbet olan bir hastanın sırtına yazmıştınız.

Tarafınızdan ilk önce hatırlanan adın sahibi her zaman büyük şeref duyar.

Türk toplumuna, tıbbı ve psikiyatriye kitaplarınızla, bilimsel yeteneğinizle duyan, yaşayan bir insan olarak neler kattığınız çok iyi biliniyor. Fakat biz asistanlarınızın kişiliğine olan katkılarınızı bilirmisiniz? Dar bir açıda, kuru görüşle kalınmaması gerektiğini, bir psikiyatrin insan ruhunu anlayabilmesi için kültür düzeyinin yüksek olması gerektiğini, topluma girmesi ve onu anlaması zorunluluğuna mükemmel örnek olan siz RASİM ADASAL sembolü ile verdiniz. Toplu halde yaşamının kurallarını, birbirimizi sevmeyi bu olmazsa toleransla karşılamayı bir babanın birleştirici özellikleri ile gösterdiniz ve öğrettiniz. Sizin deyiminizle "velut" bir hocasınız. Türk psikiyatrisine modern kavramı getirdiniz, ekol değil ekoller açtınız. Büyük hoca, büyük insansınız. Size şükranız.

Prof.Dr. Kemal AYDINALP

Profesör Doktor Rasim Adasal, hiç şüphesiz, çağının en popüler hekimidir. Türk kamuoyunun gözünde, yıllardan beri akademik yaşamımızın vitrinini dolduran "Prima Mostra" odur, onun bilimsel kişiliğidir. Bu gerçeğin köklü bir nedeni vardır. Prof.Dr. Rasim Adasal, nice hekim kuşaklarının öğretmeni olduğu kadar, Türk aydınının ve geniş halk yığınlarının da öğretmeni olabilmiş nadir kişilerden biridir.

Sanıldığının aksine, onun bu popüler kişiliğinden öte, kültür yaşamımızda ve bilim tarihimizde önemli ve kritik bir rolü olmuştur. Rasim Adasal Türk Psikiyatrisinin, özellikle psikiyatri öğretiminin ciddi bir dönemecinde, yurdumuzda bu bilim dalının rotasını en çok etkilemiş kişidir. Türkiye'de "Deskriptif Psikiyatri" den "Dinamik Psikiyatri" ye yönelişin lokomotifidir. Rasim Adasal son derece enerjik bir kişidir; kabına sığmayan, yerinde çakılı durmayan bir yaşam atılımına (elan vitale) sahiptir. Bir zaman Amerikan

nöro-psikiyatri dünyasının duvayyeni sayılan Stanley Cobb, bu vasfın bütün büyük adamların ayırıcı özelliği olduğunu yazmıştı. Adasal'da bu yaşamsal güç, öğrenmeğe ve anlatmağa (ya da yazmağa) kanalize olmuştur. O nedenledir ki öğretmenimiz akıl almaz ölçüde geniş bir ilgi alanına ve o denli geniş bir kültüre sahip olabilmıştır.

Dışa dönük, çevre ile çok çabuk kaynaşan, sıcak ve afektif ilişki kuran kişiliği Adasal'ın bunca "popüler" olmasının sırrıdır. Bu yüzdendir ki her öfkesi saman alevi gibi uçup gitmiş, bu yüzdendir ki her zaman "bağışlayıcı" olmuş ve her yerde, her zaman, kızdığı her adam tarafından anında bağışlanmıştır. Bu yüzden sevimlidir, bu yüzden tatlıdır, bu yüzden insan'dır.

En önemli bir erdemi de başkalarını ve kendini kusuru ile sevmeyi bilmesidir. Hoşgörü ve iyi niyet onun için asıldır.

Eğer Türk Psikiyatri Tarihinde "Mazhar Osman Okulu"ndan sonra bir "Rasim Adasal Okulu" yer alabilmişse, bütün tıp dalları arasında en çok öğretim üyesi yetiştirip yurdun dört bucağına salan bir klinik kurabilmişse, bunda Rasim Adasal'ınengin bilgi ve enerjisinin yanı sıra, bu son saydığım kişisel erdemlerinin de rolü büyüktür.

Prof.Dr.Fuat Aziz GÖKSEL

Profesör Adasal klasik hoca tipi olmamış, olamamıştır. Yanında çalışanlar ondan korkmamış daima sevmiş ve saymışlardır. Hiç bir zaman "Ben bilirim" iddiasında bulunmamış, icabında en yeni asistanın fikirlerini dinlemiş ve haklı ise hakkını teslim etmiştir. Herkesle ilmi tartışmaya iddiasız ve kendinden emin olarak hazırды. Herhangi bir konuda ihtilafa ve şüpheye düşüldüğü zaman "Bunu ben de iyi bilmiyorum her halde, gel kitaba bakalım" diyebilecek kadar alçak gönüllü bir bilim adamıdır Adasal. Ruh Hekimi olarak tüm memleket sathına yayılan şöhretini çalışması ve alnının teriyle kazanmıştır.

Adasal'ın kişiliği kabuğu sert içi yumuşak bir meyvaya benzer. Zaman zaman bağırıp sinirlendiği hallerde bile altından bir şefkatin izlerini görürüz. Benim kanımca şimdiye kadar bilerek kötülük yapmamıştır, yapamaz da... Ama herhangi bir öğrencisinin başarısı onun gözlerini yaşartır.

Prof.Dr. Celâl KÖKSAL

Sadece ilim mi aldık sizden hocam? İnsanlık sevgisini tam anlamı ile bize aşıladınız.

Azmin ve başarmanın sırlarını verdiniz.

Çalışma zevki ve çalışkanlık nedir? Bunu bütün boyutları ve örnekleri ile sizde gördük.

Tek kelime ile, her zaman kullandığınız ve pek sevdiğiniz deyimle bizlere bir (İdantifikasyon) kaynağı oldunuz ve sizi benimsedik.

Prof.Dr. Coşkun ŞARMAN

Hoca ile yakın temasım, sezebilmekte olup ta tanımlayamadığım bazı gerçekleri öğretti bana: İnsanların iç alemlerinin karmaşıklığını ve o alemin derinliklerinde nasıl fırtınaların, korkuların, endişelerin çatışmaların, arzuların, zevklerin, ümitlerin ve de sayılmakla bitmeyecek zenginliklerin saklı olduğunu... ve Freud'ün adını*.

Çocukluğumda ve ergenliğimde uzay'ın ve denizlerin derinliklerindeki gizlerin büyüüne kapılan ben, bu sefer hocanın tuttuğu ışıqla insanların iç dünyasındaki gizlerin sihrine kapılmaya başlamıştım. Yanında çalıştığım sürede onun daha pek çok yönlerini tanıdım, sevdim, saydım, takdir ettim ve onu biraz olsun anlıyabildim. Çalışkanlığı, ilgisi, coşkusu, duygululuğu, uzlaşması, uzlaştırması, saygıllılığı, öfkesi, anlayışı, yol göstericiliği, hoş görülüğü ve her türlü yeniliğe açık oluşu binlerce kez gözlerimin önüne serildi. Gerek çalışma ve gerekse sosyal yaşamımızda onun kliniğinin üyeleri gerçek beraberliği ancak onun

* Türkiye'de S.Freud'dan ilk bahseden Psikiyatr Prof.R.Adasal'dır.

zamanında sürdürebildi.

Onunla geçenler saymakla bitmez, ders anlatışından, "Haydar. Haydar; o yar benim kime ne" şarkısına kadar. Ama esas değinmek istediğim, onun beklenmedik emekliliği ve bu emekliliğe karşın kendisinin başarılı uyumu... Gerçek büyüklük işte oydu. Emekli olduğunda çalışmasını bir gün bile aksatmadan sürdürmeye devam etti. Okudu, yazdı, anlattı, hasta tedavi etti, sosyal ilişkilerini ise arttırarak sürdürdü. Her yıl kliniğin seminerlerini, bazan iki oturum süren konferanslarıyla açtı.

Toplum içindeki resmi görevlerine de aynı bilgi ve özenle eğilirdi. Konferans vermek üzere davet edildiği yerlere mutlaka bizden birinin adını verir, hem bizi o kuruma tanıtmış olur, hem de toplumdaki görevlerimizi yerine getirmemizi böylece sağlamış olurdu.

Doç.Dr.Gülören ÜNLÜOĞLU

Stajda Adasal bir başka büyüktü. Saatlerce hevesle, istekle anlatıyordu psikiyatriyi. Kreapelin, Bleuler'den başlayarak, Freud'a, Sullivan'a kadar gelir, kendine özgü üslubu ve heyecanlı sunuşu ile saatlerce kendini dinletirdi. Filmler, güncel olaylarla bağlantılar kurar, hastaların yaşam öykülerinden, ona yazdıkları mektuplardan örnekler verirdi. Sonra peşine takar bizleri, saatler süren vizitler yapardı. Böylece ruh hastasının korkulacak, kaçınılacak bir nesne olmadığı serilirdi gözümüzün önüne.

İşte, böylece çok önceden beri ilgi duyduğum psikiyatriyi daha da sevdim Adasal ile. Onun kliniğinde asistanlık düşleri kurmaya başladım. Mezun olduğumda boş kadrosu yoktu. Ankara'da yeni kurulan bir başka üniversitede psikiyatri asistanlığına baş vurdum ve kabul edildim. Oraya başlamak üzere işlemlerimi yaptırırken beklenmedik bir şey oldu. Çok değerli hocam ödünç kadro verebileceğini söyledi. Bunu Adasal hocaya söyleyince; çalışkan kızsın ama keşke erkek olsaydın dedi. Bunu daha önceki başvurumda yepyeni üniversitenin

genç psikiyatri bölüm başkanından da duyduğum için artık alışmışım özürümü kabule. Ve Adasal hocanın asistanı oldum.

Asistanlık döneminde Adasal hocanın başka yönlerini tanıma fırsatını buldum. Asistanına her türlü olanağı veren, onu hem bilimsel hem de sosyal yönden besleyen bir kişiliği vardı. Ankara'daki tüm bilimsel aktiviteleri bize açık tutardı.

Adasal böyle büyük bir hoca idi. Tüm eğitim olanaklarını gereğinde açık tutar ve değerlendirmelerinde hiç de cimri davranmazdı. Meslek dışı aktivitelermiş gibi görülen yemek davetlerinde bile karşısındakini sınar, dinler, sorar ve daha iyi anlamaya çalışırdı.

Adasal Türkiye'de psikiyatriye yeni bir boyut getirmiştir. Psikiyatrinin yeni bir anlayış ile tüm halka maledilmesine çalışmıştır. Halkın ve özellikle genç kuşakların bu konuda eğitimi için çaba harcamış, tüm iletişim araçlarını bu iş için en iyi şekilde kullanmıştır.

Hastaya yaklaşımda da çok yönlü olmayı başarmıştır. Kısa hospitalizasyonlarla hastayı toplum için de tutarak tedaviyi sürdürme yönteminde öncülerden olmuştur. Bugünkü anlayış içinde psikiyatride ilk ekip çalışmasını gerçekleştiren uygulamaları da başlatan yine odur.

Doç.Dr. Işık SAYIL

Sizlere, ağabeylerim ve kardeşlerimin düşüncelerini özet olarak aktarmaya çalıştım. Hocamızı anlatmak ve tanıtmak rahatlıkla büyük bir cildi doldurabilir. O'nu bir, iki yönüyle eleştirenler vardır. Eleştiriler, gerçek yönüyle tanımaktan uzak olanlardır. Ben sözü uzatmadan noktalamak istiyorum. O, insanlara insan olmanın yolunu gösteren ve öğreten büyük bir insandı.

Eserleri ve manevi huzurunda saygı ile eğiliyorum.

SAKALLI DAYIM

Hüsnü AYDOĞMUŞ

Bir edayı nazile mahleden gelir gine,
Elindeki malezin, kaşık atmış dibine..
Simasından belliki , hırsı vurmuş beyine,
Çerçilerin başkanı, yakışıklı Sakallı..

Gece, gündüz, Koçanda sergisi var bohçadan,
Antebin eskileri kalitesiz, pohçadan..
Aklı ermez dayımın, anlamaz hiç akçadan,
Çerçilerin başkanı, yakışıklı Sakallı..

Pür hızla yaklaşıyor, eşegi pek rahvandır,
Pazarlığı çok sever, lakin tutumu hamdır.
Muhlisin kapıları sanırsınki bir handır.
Hergün gelir buraya, yakışıklı Sakallı...

Sergi açar kapıya, aşıklarınki tipten,
Bohçasının bağları düğüm , düğüm pis ipten..
Çok hazlanır, hoşlanır, şakalaşan ekipten,
Çerçilerin başkanı, yakışıklı Sakallı...

Sandık, sandık ıspanak, sadırlarda geliyor,
Sermaye yavaş, yavaş bunlardan yükseliyor.
Peşin para görünce, kâr etmeden veriyor,
Bir şaka gülerekten, yakışıklı Sakallı...

Kapı, kapı dolaşır, dostlar pazarda görsün,
Çalınan, kaçırılan, eşyaları kim dürsün.
Postacı Mustafayla, Yusuf eşiği sürsün.
Kızsın, telaşlansın, siktir çeksin Sakallı..

Oyun oynar masada, toplanır, kızdırırlar,
Okşın, iskambil derken, yolundan tazdırırlar.
Yetmişlik bir dayıyı, yolundan azdırırlar,
Kükresin, siktir çeksin çok kıymetli Sakallı...

Caket, pantol, mezattan nebilsinki müşteri,
Havan ile şemsiye , dayım tam cambaz eri.
Sanki dükkan dayıma, postahanenin yeri.
Ulu, orta sergiler çok erkenden Sakallı...

Aramızdan ayrıldın, sayısız ünün kaldı,
Ne gençlik, ihtiyarlık, ne sakat yönün kaldı..
Azığınla sen gittin, sevabın yanın kaldı,
Affet artık bizleri, fanileşen Sakallı..

Birçok hatıralarla Dayım seni yadettim,
Okuyanın yanında, Ruhunu hem şadettim.
Ber Fatiha istersin, hemdahi ilan ettim,
Sana rahmetler olsun Fanileşen Sakallı..

29 Ekim 1995 Tarihinde İstanbul Ağın Kültür ve Yardımlaşma Derneğinin Genel Kurul Toplantısında Yönetim ve Denetim Kuruluna Seçilenler Listesi

YÖNETİM KURULU

<u>ASİL</u>	<u>MESLEĞİ</u>	<u>İŞ TELEFONU</u>	<u>EV TELEFONU</u>
1-Asal Uçkunkaya	Eczacı - Yön. Kur.Başk.	571 87 85-660 13 99	573 62 43
2-Hasan Güder	Serbest - II Başkan	225 75 25-225 73 64	534 23 80
		Cep Tel: 0.532 12 17 94	
3-Kaya Karagülle	E.Öğretmen		544 05 42
4-Levent Güder	Sigortacı - Sayman	275 61 89-274 82 05	412 86 31
		Araç : 0.522 81 21 646	
5-S.Vecdi Öztürk	Memur	279 25 00	516 58 92-6570825
6-Ahmet Özdem	Serbest-Genel sekreter	610 37 18-610 36 45	872 12 51
		520 10 74 Cep Tel: 0.542 33 15 91	
7-Sebahattin Doydu	Kuyumcu-Mobilyacı	528 39 88-646 46 21	
8-Rüştü Köprülü	Avukat	513 50 66-512 69 93	211 06 09
9-Ahmet Çelenk	Yönetmen	275 23 33-505 65 26	282 29 88
		215 51 11 Kanal D	

DENETİM KURULU

<u>ASİL</u>	<u>MESLEĞİ</u>	<u>İŞ TELEFONU</u>	<u>EV TELEFONU</u>
1-Bedrettin Gençosman	Öğretmen		571 94 88
2-Hüseyin Uçkunkaya	Tücar	571 51 94	571 94 88
3-Halim Murat	Serbest	569 92 71	

H A B E R L E R

★ ARAMIZDAN AYRILANLAR

Ağın'ımızın can dost ve sevgili Kaymakamı Hurşit Kuş 24-Ocak-1996 günü acil olarak geldiği Ankara İbni Sina Hastanesi (Tıp Fakültesi) nde beyin kanaması sonucu yapılan ameliyattan sonra 26-Ocak'da Vefat etmiştir. Yakınlarına ve tüm sevenlerine baş sağlığı diliyoruz.

AĞIN

PES DOĞRUSU

Geçen ay Mehmet Dinger'in Müderris Hüseyin Efendi Mahallesinde evinin önündeki bahçeden 38 meyve ağacı bir gecede kesilmiştir.

Ağında Zabıta olayı olmaz diye herkese her yerde övünerek söyler dururuz. Bu övüncümüzde de çok haklıydık.

Şimdi bu utanç verici olay ardından övüncümüzü nasıl sürdüreceğiz. Utanç verici olay yalnız bu işi yapan utanmaz adamın ayıbı değil. Küçük bir kasabada utanmaz adamı meydana çıkarmayan toplumun da ayıbıdır.

Emniyet teşkilatının, savcılığın da ayıbıdır. Küçük bir kasabada böyle bir olayın suçlusunu meydana çıkaramayan güçler başka ne iş yapabilirlerki.

PES DOĞRUSU!

Aferin ana utanmaz adam!

Tüm Ağın'lıları teslim aldın. Bundan sonra her rezilliği daha rahat engelsiz yaparsın.

Aferin sana Ağın'lı sana dokunmayan yılanı bin yıl, on bin yıl yaşatırsın.

M.Cavit ALPASLAN

ÖN SIRA SOLDAN SAĞA:

- 1) Dr. Hamit Soylu
- 2) Dr. Melike Odman Güney
- 3) Dr. Vedat Fuat Belli
- 4) Dr. Yusuf Savaşır
- 8) Dr. Halit Özkut
- 9) Dr. Ülkü Gürışık
- 10) Dr. Gıyas Ünsal (öldü)
- 11) Dr. Kemal Aydınalp
- 12)

ORTA SIRA:

- 1) Dr. Vâkîf ÖZKUL
- 2) Dr. Mebrure Yağcıoğulları (öldü)
- 3) Dr. Işık Sayıl Ege
- 4) Dr. Coşkun Şarman
- 5) Dr. Gülseren Arat
- 6) Prof.Dr. Rasim Adasal (öldü)
- 7)

ARKA SIRA:

- 1) Dr. Ergin Atasü
- 2) Dr. Çetin Büyükberker
- 3) Dr. Efser Kerimoğlu
- 4) Dr. Cumhuri Kerimoğlu (öldü)
- 5) Dr. Nejat Candan